

Sygn. akt II K 589/13

Ks 600/01/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Rogóż

Protokolant: Małgorzata Łasecka

przy udziale oskarżyciela Małgorzaty Rogackiej

po rozpoznaniu dnia 11.12.2013r. 15.01.2014r. 02.04.2014r. sprawy karnej

A. S.

urodz. (...) w K.

syna F. i J.

oskarżonego o to , że :

działając na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Panią G. S. i zajmując się w jej imieniu sprawami gospodarczymi w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą – Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) G. S. z/s w O. przy ul. (...), nie wystawił rachunku w terminie do dnia 01.08.2012 r. na wartość 55.000 złotych na żądanie Pana P. K., prowadzącego Firmę (...) z/s w J. przy ul. (...) za wykonane roboty budowlane, wbrew wymogom określonym w art. 87 ustawy z dnia 29.08.1997r. – Ordynacja podatkowa(j.t. DZ.U. z 2012r. , poz. 749)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

I. uznaje oskarżonego A. S., za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 62 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie 62 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych,

II. podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. oraz art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. zasądza od oskarżonego A. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.Dz.U.1983.49.223 z późn. zm.) wymierza mu opłatę w wysokości 540 zł. (pięćset czterdzieści złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2012 r. pomiędzy P. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w J., a G. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) w O. (dalej jako PHU (...)) zwarta została umowa o wykonanie budowli w postaci warsztatu samochodowego. Umowa podpisana została przez P. K. oraz A. S., pełnomocnika G. S., który przedłożył P. K. projekt umowy.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.28, 104-105v
- zeznania świadka G. S. k.16v, 61-62, 63-64, 105v-107
- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110
- zeznania świadka S. S. k.33-34, 111-112v
- zeznania świadka M. B. k.118
- umowa z dnia 10.02.2012 r. k. 2-3,
- kosztorys ofertowy - k.4,
- wydruk wiadomości email - k.18-21

Wynagrodzenie za pracę A. S. otrzymywał od P. K. i S. S. sukcesywnie w formie zaliczek w kwotach od 3.000 zł. do 6.000 zł. Do dnia 4 maja 2012 r. otrzymał łącznie 19.600 zł. Następnie otrzymał kolejno: 23 maja 2012 r. kwotę 16.000 zł., 16 czerwca 2012 r. kwotę 10.000 zł. 13 lipca 2012 r. kwotę 7.400 zł., 25 lipca 2012 r. kwotę 2.000 zł. W sumie za wykonane usługi (...) otrzymał 55.000 zł. Kwitował odbiór poszczególnych kwot podpisem na kosztorysie ofertowym obok miejsca, w którym S. S. wpisywała kwotę, datę oraz słowo „otrzymałem”. Pieniądze otrzymywał w formie gotówki.

dowód:

- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110
- zeznania świadka S. S. k.33-34, 111-112v
- umowa z dnia 10.02.2012 r. k. 2-3,
- kosztorys ofertowy - k.4

Przy podpisaniu umowy P. K. i S. S. rozmawiali z A. S. na temat ewentualnego wystawienia faktury VAT przez PHU (...). A. S. zapewniał ich, że dokumenty zostaną sporządzone na koniec prac. W czasie ich trwania M. B., księgowa obsługująca P. K., kilkakrotnie przypominała jemu oraz S. S. o konieczności uzyskania faktury VAT, a po otrzymaniu informacji, że PHU (...) nie jest płatnikiem podatku VAT, o konieczności uzyskania rachunku. W związku z tym P. K. i S. S. zwracali się ustnie do A. S. o wystawienie dokumentu. Osobiście po raz ostatni prosili go o to w dniu wypłaty ostatniej transzy wynagrodzenia 25 lipca 2012 r., a po tej dacie telefonicznie.

dowód:

- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110
- zeznania świadka S. S. k.33-34, 111-112v
- zeznania świadka M. B. k.118

A. S. zakończył prace budowlane w dniu 27 lipca 2012 r. Przez cały okres ich wykonywania wyłącznie on kontaktował się P. K. i S. S. jako pełnomocnik PHU (...). P. K. i S. S. nigdy nie spotkali i nie rozmawiali z G. S..

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.28, 104-105v

- zeznania świadka P. K. k. 110
- zeznania świadka S. S. k.111,
- zeznania świadka G. S. k.16v, 61-62, 63, 106v

W dniu 31 października 2012 r. G. S. wystawiła rachunek nr (...) na kwotę 5.200 zł. Suma ta stanowiła część kwoty 55.000 zł.

dowód:

- zeznania świadka G. S. k.63v
- rachunek nr (...) na kwotę 5.200 zł. z 31.10.2012 - k.23

W dniu 2 grudnia 2012 r. A. S. wystawił rachunek proforma nr (...) na kwotę 8.500 zł. za wykonanie prac dodatkowych nieobjętych kosztorysem. Rachunek ten wysłał w dniu 2 grudnia 2012 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej na adres S. S..

dowód:

- zeznania świadka G. S. k.63v
- rachunek (...) z 02.12.2012 na 8.500 zł. - k.65,
- wydruk wiadomości email k.67

W dniu 15 stycznia 2013 r. A. S. działając w imieniu PHU (...) podpisał z A. K. s. z. o.ve W. umowę powierniczego przelewu wierzytelności w kwocie 8.500 zł.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k. 105
- zeznania świadka G. S. k. 62, 63v, 105v-107,
- wezwanie do zapłaty - k.53,
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności - k.54,
- umowa powierniczego przelewu wierzytelności k.55-56,

W dniu 17 stycznia 2013 r. G. S. wysłała do P. K. rachunek nr (...) z 31 października 2012 r. na kwotę 5.200 zł. oraz wezwanie do zapłaty kwoty 49.800 zł.

dowód:

- zeznania świadka G. S. k. 61-62, 63-64, 105v-107
- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110,
- potwierdzenie nadania przesyłki poleconej k.22,
- rachunek nr (...) na kwotę 5.200 zł. z 31.10.2012 - k.23,
- wezwanie do zapłaty z dnia 10.01.2013 r. k.31

W dniu 18 stycznia 2013 r. P. K. otrzymał wezwanie z dnia 17 stycznia 2013 r. od A. K. s. z. o. we W. do zapłaty kwoty 8.500 zł.

dowód:

- zeznania świadka S. S. k.34,
- wezwanie do zapłaty z dnia 17.01.2013 r. k.53

W związku z niewystawieniem faktury VAT przez PHU (...) łącznie na kwotę 55.000 zł. P. K. i S. S. zaczęli telefonicznie dowiadywać się w urzędach skarbowych, w jaki sposób wyegzekwować taki dokument. Po uzyskaniu stosownych informacji w dniu 22 stycznia 2013 r. P. K. pisemnie wezwał PHU (...) do wystawienia faktury VAT za wykonane prace budowlane.

dowód:

- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110
- zeznania świadka S. S. k.33-34, 111-112v
- zeznania świadka M. B. k.118
- wezwanie do zapłaty z dnia 22.01.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania k.5-6

W odpowiedzi z dnia 29 stycznia 2013 r. A. S. poinformował P. K., że PHU (...) nie jest płatnikiem podatku VAT, w związku z czym żądanie wystawienia faktury jest bezzasadne.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.28, 104-105v
- pismo z dnia 29.01.2013 r. k7

P. K. do dnia dzisiejszego nie otrzymał rachunku za usługi świadczone przez PHU (...).

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.28, 104-105v
- zeznania świadka G. S. k.16v, 61-62, 63-64, 105v-107
- zeznania świadka P. K. k.10v, 109v-110
- zeznania świadka S. S. k.33-34, 111-112v
- zeznania świadka M. B. k.118

A. S. jest mężem G. S.. Wspólnie z nią podejmuje decyzje dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej. Posiada również pełnomocnictwo ogólne do jej reprezentowania i wykonywania czynności zwykłego zarządu. Obejmuje ono w szczególności umocowanie do negocjacji z kontrahentami, do zawierania umów, wykonywania prac budowlanych oraz rozliczeń z kontrahentami, w tym do wystawiania rachunków.

dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.104

- zeznania świadka G. S. k.16v, 63v, 105v-107

A. S. ma 55 lat i jest żonaty. Na utrzymaniu posiada 16 – letnią córkę. Zdobył wykształcenie średnie. Nie jest nigdzie zatrudniony i pomaga żonie w prowadzeniu jej działalności gospodarczej. Sam również prowadził działalność gospodarczą w różnych formach m.in. w zakresie usług finansowych i budowlanych. A. S. nie posiada żadnych rzeczy ruchomych o większej wartości, przysługuje mu natomiast prawo własności domu mieszkalnego na zasadach ustawowej wspólności małżeńskiej. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był również uprzednio karany sądownie za przestępstwa.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.27, 104v,
- dane o karalności k.76

W toku postępowania A. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zaprzestał prac budowlanych 27 lipca 2012 r. i aż do stycznia 2013 r. nie otrzymał żądania wystawienia faktury VAT, a P. K. nie zapłacił mu dotychczas 49.800 zł. Oskarżony przyznał nadto, że na kosztorysie widnieją jego podpisy. Składał je on jednak jako potwierdzenie, że podane w tym dokumencie ceny oraz zakres prac nie ulegną zmianie. W toku przesłuchania przed sądem A. S. wyjaśnił z kolei, że podpisywał się na wysokości punktów, które w toku prac ulegały zmianie. Dodał również, że nie należy on do kręgu osób, o którym mówi art. 9 k.k.s., gdyż nigdy nie zajmował się sprawami gospodarczymi, ani finansowymi PHU (...). Pełnomocnictwo ogólnie, jakie posiada nie czyni również z niego współwłaściciela. Wszystkie zaś decyzje finansowe podejmowała G. S., bez której zgody i wiedzy nie sam decyzji nie podejmował.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznał, że posiada pełnomocnictwo ogólne do reprezentowania PHU (...) oraz w części mówiącej, że nie wystawił dotychczas rachunku na kwotę 49.800 zł. za wykonanie usług budowlanych na podstawie umowy z dnia 10.02.2012 r., są zgodne z prawdą. Znajdują bowiem odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci wiarygodnych co do tych okoliczności zeznań G. S., P. K., S. S. oraz M. B.. Ich zeznania są kategoryczne i rzeczowe, a Sąd nie doszukał się podstaw, by kwestionować ich prawdziwości w tym zakresie.

Za niewiarygodne Sąd przyjął natomiast wyjaśnienia oskarżonego jakoby nigdy nie otrzymał od P. K., czy S. S. ustnego żądania wystawienia faktur VAT na łączną kwotę 55.000 zł. Twierdzenia te stoją bowiem w całkowitej sprzeczności z zeznaniami tychże świadków. To właśnie na ich zeznaniach Sąd, dokonując ustaleń faktycznych, opierał się przede wszystkim. W trakcie postępowania bez żadnych wątpliwości P. K. i S. S. wskazali, że kilkakrotnie zwracali się ustnie do A. S. z prośbą o wystawienie faktury VAT za wykonane usługi. Osobiście po raz ostatni żądanie takie wystosowali 25.07.2012 r., przekazując oskarżonemu ostatnią część wynagrodzenia. W swych zeznaniach świadkowie nie wahali się, byli stanowczy i kategoryczni, a Sąd nie znalazł przyczyn z których miałby nie dać im w powyższym zakresie wiary.

Słowa P. K. i S. S. nie są też jedynym dowodem podważającym wiarygodność wyjaśnień oskarżonego. Otóż okoliczności związane z żądaniem wystawienia faktury VAT potwierdziła M. B.. Świadek zatrudniona jest w biurze rachunkowym i zajmuje się dokumentacją księgową P. K.. W toku przesłuchania przed Sądem M. B. jednoznacznie zeznała, że w maju, czerwcu i lipcu 2012 r. kilkakrotnie przypominała S. S. o konieczności uzyskania, najpierw faktury VAT, a później rachunku – gdy dowiedziała się, że PHU (...) nie jest płatnikiem podatku VAT. W odpowiedzi otrzymywała informację, że P. K. ma kłopot z otrzymaniem dokumentu. Radziła wówczas jemu oraz S. S., aby nalegali na jego wystawienie. W ocenie Sądu zeznania M. B. mają wszystkie walory w pełni wartościowego środka dowodowego. Są spójne, logiczne i konsekwentne. Fakty, które świadek zaobserwowała opisała w sposób kategoryczny. Co istotne, nie próbowała uzupełniać ich własnymi domniemaniami. Rzetelnie przedstawiła okoliczności, których była świadkiem, a w jej zeznaniach Sąd nie doszukał się sprzeczności i niejasności, które rzutować by musiały na ich wiarygodność.

Niezwykle istotnym również jest, że M. B. jest osobą obcą dla oskarżonego. Nigdy wcześniej go nie spotkała, ani nie miała z nim żadnego innego kontaktu. Zdaniem Sądu nie ma zatem interesu w tym, by bezpodstawnie narażać A. S. na odpowiedzialność karną, narażając przy tym jednocześnie samą siebie na odpowiedzialność za składanie fałszywych zeznań.

Za wiarygodne w części Sąd uznał również zeznania małżonki oskarżonego G. S.. Przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego świadek jednoznacznie zeznała, że oskarżony jest upoważniony do działania w jej imieniu w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Zawiera umowy, szuka zleceń, wykonuje prac budowlane i „rozlicza się z kontrahentami” (k.16v). Pytana zaś o rachunek na kwotę 8.500 zł. G. S. zeznała, że „rachunek z dnia 02.12.2012 r. wystawiał mąż” (k.63v). W swych twierdzeniach nie była już tak kategoryczna w toku przesłuchania przed sądem. Wynikać to mogło zarówno z upływu czasu i zatarcia się pewnych szczegółów w pamięci, jak też z przyjętej przez oskarżonego linii obrony kwestionującej odpowiedzialność w oparciu o art. 9 § 3 k.k.s. Niemniej jednak G. S. zeznała, że mąż miał umocowanie do prowadzenia negocjacji, zawierania umów, czy wystawiania wezwań do zapłaty. Okoliczności te znajdują częściowe potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach P. K. i S. S., a także w dowodach z dokumentów. Na umowie z dnia 10.02.2012 r. (k.3), kosztorysie ofertowym (k.4), piśmie z 29.01.2013 r., umowie cesji i zawiadomieniu o jej zawarciu (k.54,55), widnieją bowiem podpisy A. S..

Sąd nie dał wiary zeznaniom G. S. w zakresie w jakim twierdziła, że PHU (...) nigdy nie otrzymało od P. K. wynagrodzenia w łącznej kwocie 55.000 zł., a tylko kwotę 5.200 zł. Zeznania te stały bowiem w sprzeczności z zarówno z zeznaniami P. K. i S. S., jak i z treścią kosztorysu ofertowego zawierającego ręcznie wpisane kwoty i podpisy A. S. (o czym szerzej dalej).

Również temu dowodowi, jak i pozostałym dowodom z dokumentów Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych środków dowodowych. Nie budziły one bowiem żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności oraz zgodności z przedstawionym w nich stanem rzeczy. Korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny, a ich treść zgodna była z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Stanowiły one spójną i logiczną całość. Obopólnie się uzupełniały tworząc chronologiczny ciąg zdarzeń. Nie zostały nadto w toku postępowania skutecznie podważone przez strony procesu, co pozwalało uznać stwierdzone w nich okoliczności za udowodnione.

W oparciu o swobodnie oceniony materiał dowodowy Sąd uznał, że A. S. wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 62 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Zgodnie z normą wynikającą z treści drugiego z tych przepisów za przestępstwa skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej. Jak wynikało z wyjaśnień oskarżonego posiadał on pełnomocnictwo ogólne do reprezentowania PHU (...) (k.104v). G. S. zeznała z kolei, że mąż był umocowany do podpisywania w jej imieniu pism dotyczących działalności gospodarczej (k.16), do negocjacji z kontrahentami, do zawierania umów, wykonywania prac budowlanych oraz rozliczeń z kontrahentami, w tym wzywania ich do zapłaty (k.106v.). Zważyć należy, że pełnomocnictwo ogólne daje pełnomocnikowi umocowanie do dokonywania czynności zwykłego zarządu. Do nich zaś niewątpliwie zalicza się wystawienie rachunku. Skoro bowiem oskarżony mógł negocjować umowę, podpisać umowę (a więc mógł zaciągnąć zobowiązanie, miał częściową swobodę decyzyjną), to był tym bardziej umocowany do sporządzenia rachunku, który w gruncie rzeczy stanowi techniczny element całego procesu zaciągnięcia i realizacji zobowiązania. Takie wnioski potwierdziła w toku postępowania przygotowawczego G. S., która – jak już zaznaczono - pytana o rachunek na kwotę 8.500 zł. zeznała, że „rachunek z dnia 02.12.2012 r. wystawiał mąż” (k.63v). Był zatem umocowany do dokonania takiej czynności. Gwoli uzupełnienia wskazać można, że zgodnie z ugruntowanym w piśmiennictwie stanowiskiem nie należy utożsamiać spraw gospodarczych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zajmowanie się sprawami gospodarczymi osoby fizycznej, jest pojmowane szeroko. Podkreśla się, że termin „zajmuje się” obejmuje wszelkie zachowania się polegające na rozstrzygnięciu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzygnięciu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy („wszystkie decyzje ustalaliśmy wspólnie,

to jest nasza firma” – tak G. S. k.107). Zajmowanie się obejmuje podejmowanie takich czynności jak: zarządzanie mieniem czy zawieranie umów (por. m.in. Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, komentarz do art. 9, publ. LEX’el nr 123087; Prusak Feliks, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. Tom I (art. 1-53), komentarz do art. 9, publ. LEX’el nr 21805). Stąd też uznać należy, że A. S. jako pełnomocnik PHU (...) (wpisany też do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) odpowiada dyspozycji art. 9 § 3 k.k.s.

Przechodząc do rozważań dotyczących art. 62 § 1 k.k.s. zważyć należy, że zgodnie z jego treścią karze podlega kto wbrew obowiązkowi nie wystawia faktury lub rachunku za wykonanie świadczenia, wystawia je w sposób wadliwy albo odmawia ich wydania. Znamiona czynu stypizowanego w art. 62 § 1 k.k.s. są jednoznacznie i kategorycznie sformułowane. Zachowanie, które penalizuje ten przepis polega na niewystawieniu rachunku wbrew obowiązkowi i nie jest w żaden sposób uzależnione od należytego wywiązania się z zobowiązania. Bez znaczenia dla odpowiedzialności z art. 62 § 1 k.k.s. pozostaje zatem czy prace zostały przez inwestora (w umowie nazwanego zamawiającym) odebrane, czy był sporządzony protokół odbioru tychże prac, ani też czy wykonane zostały roboty dodatkowe. W gruncie rzeczy drugorzędne znaczenie miało również ustalenie czy A. S. otrzymał, czy też nie otrzymał wynagrodzenia w kwocie łącznej kwocie 55.000 zł., ani też, że PHU (...) posiadało środki na uregulowanie należności publicznoprawnych. Obowiązek wystawienia rachunku, który potwierdza wykonanie usługi nie jest uzależniony od żadnej z tych okoliczności (część z nich może mieć co najwyżej znaczenie na gruncie ewentualnych roszczeń cywilnych).

Zgodnie z art. 87 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. 1997 r. Nr 137 poz. 926 z późn. zm – dalej jako o.p.), jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, podatnicy prowadzący działalność gospodarczą obowiązani są na żądanie kupującego lub usługobiorcy wystawić rachunek potwierdzający dokonanie sprzedaży lub wykonanie usługi. Podatnicy od których zażądano rachunku przed wykonaniem usługi lub wydaniem towaru, wystawiają rachunek nie później niż w terminie 7 dni od dnia wykonania usługi lub wydania towaru (§ 3). Podatnik nie ma obowiązku wystawienia rachunku, jeżeli żądanie zostało zgłoszone po upływie 3 miesięcy od dnia wydania towaru lub wykonania usługi (§ 4). Z treści tego przepisu wynika, że warunkiem niezbędnym dla zaktualizowania się obowiązku wystawienia rachunku jest zgłoszenie przez usługobiorcę żądania przed upływem 3 miesięcy od dnia wykonania usługi. Żądanie to nie jest czynnością prawną zastrzeżoną pod rygorem nieważności (ad solemnitate), nie jest też wymagana dla jego skuteczności forma dla celów dowodowych (ad probationem), czy forma dla wywołania oznaczonych skutków prawnych (ad eventum). Żądanie może być zatem zgłoszone w każdej formie (o czym może świadczyć prosty fakt: prośby o rachunek w sklepie). Jak już wcześniej wskazano takie żądanie P. K. zgłaszał osobiście ustnie A. S. 25.07.2012 r., a więc dwa dni przed zakończeniem prac budowlanych („z budowy zszedłem 27.07.2012 r.” – tak A. S. k.28). Od dnia 27.07.2012 r. oskarżony miał zatem 7 dni na wystawienie dokumentu potwierdzającego wykonanie usługi. Rachunek na 5.200 zł. wystawiony został 31.10.2012 r., a więc blisko 3 miesiące po terminie. Z kolei rachunek na kwotę 49.800 zł. nie został wystawiony po dzień dzisiejszy. Nie ulega zatem wątpliwości, że swoim zachowaniem polegającym na niewystawieniu – wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 87 o.p. - rachunku za wykonanie świadczenie w postaci prac budowlanych, wypełnił znamiona czynu z art. 62 § 1 k.k.s.

W ocenie Sądu nie mogło zwalniać oskarżonego z odpowiedzialności, to że P. K. prosił początkowo o wystawienie faktury VAT. W toku postępowania A. S. dał się bowiem poznać jako osoba inteligentna, która od wielu lat zajmuje się różnymi formami działalności gospodarczej, w tym w zakresie usług finansowych. Wiedząc, że PHU (...) nie jest płatnikiem podatku VAT niewątpliwie miał świadomość tego, że dokumentem potwierdzającym wykonanie usługi winien być rachunek. Dowodem na to, mogą być choćby rachunki nr (...) z 31.10.2012 (k.23), nr (...) z 02.12.2012 (k.65).

Jak już wyżej zaznaczono bez znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonemu znamion czynu z art. 62 § 1 k.k.s. pozostawała kwestia wywiązania się przez P. K. z obowiązku zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace. Niemniej jednak z uwagi na linię obrony oskarżonego należało odnieść się również do tej okoliczności. Otóż w ocenie Sądu A. S. otrzymał łącznie kwotę 55.000 zł. Potwierdzają to zarówno spójne i kategoryczne zeznania P. K. oraz S. S., jak i dowód z dokumentu w postaci kosztorysu ofertowego. Widniejące na nim podpisy oskarżonego znajdują się dokładnie koło kwot wpisanych przez S. S.. Tłumaczenie oskarżonego, że podpisy miały potwierdzać niezmiennosc cen i zakresu prac - a jak wyjaśniał następnie przed Sądem (k.105v) - również prace, które jednak uległy zmianie,

jest niewiarygodne. Potwierdzeniem tej tezy może być fakt umieszczenia w umowie (sporządzonej przecież przez oskarżonego) zapisu, że wszelkie prace nie zawarte kosztorysie wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności i nie są wliczone do kwoty 55.000 zł. (pkt 7 umowy; k.3). Już choćby z tego względu umieszczanie samych tylko podpisów w różnych miejscach kosztorysu nie miało żadnej mocy prawnej, a tym samym pozbawione było racji bytu. Ponadto niewiarygodne było również twierdzenie oskarżonego, że podpisanymi kwitował zakończenie poszczególnych etapów prac – z tej prostej przyczyny, że podpisów na dokumencie jest 5, a etapów prac 3. Również inne ujawnione w toku postępowania okoliczności pośrednio zaprzeczały wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w omawianym zakresie. Dla przykładu podać można niewystawienie rachunku pro forma na kwotę 49.800 zł. (skoro już PHU (...) zdecydował się wystawić taki rachunek na kwotę 8.500 zł.), brak od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r. wezwania do zapłaty kwoty 49.800 zł. (która stanowi dla G. S. ogromną sumę - k.106), czy też brak jakichkolwiek dalszych działań ze strony PHU (...) mających na celu wyegzekwowanie pieniędzy na drodze cywilnej (z możliwością złożenia wniosku o zwolnienie od opłaty sądowej od pozwu). Ocena całokształtu tych okoliczności prowadziła w ocenie Sądu do jednoznacznego wniosku, że A. S. otrzymał od P. K. łącznie 55.000 zł.

Mając powyższe na uwadze zważyć należy, że A. S. działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim przemyślanym. Mimo ciężącego na nim obowiązku nie wystawił w ustawowym terminie rachunku za wykonane usługi.

A. S. jest osobą, która działała w normalnej sytuacji motywacyjnej. W czasie popełniania przypisanego mu czynu jego zdolność do zawinienia nie była ograniczona. Nie był chory psychicznie, upośledzony umysłowo. Nie doznał również innego zakłócenia czynności psychicznych mających wpływ na rozpoznanie przez niego znaczenia swoich czynów bądź pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym można mu przypisać winę. Stopień tej winy należało uznać jako znaczny. Wiek sprawcy, jego sprawność intelektualna, poziom rozwoju emocjonalnego i zdolności percepcyjne są wystarczające do rozumienia podstawowych norm prawnych, związanych z obrotem gospodarczym. Decydując się na niewystawienie rachunku na żądanie P. K. A. S. miał zatem świadomość, że jego zachowanie odbiega od tych norm.

Przy wymiarze kary za popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu Sąd kierował się dyrektywami określonymi przez art. 12 § 1 i 2 k.k.s. oraz 13 § 1 k.k.s. biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez A. S. Sąd brał pod uwagę rodzaj i charakter naruszonych dóbr. Przepis art. 62 k.k.s. chroni bowiem dobro niezwykle istotne z punktu widzenia prawa podatkowego, tj. porządek i rzetelność w prowadzeniu i dokumentowaniu zdarzeń gospodarczych działalności gospodarczej. Ponadto Sąd uwzględnił też rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz wysokość należności nieudokumentowanej rachunkiem. Mając to na uwadze Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był znaczny.

Sąd nie dopatrył się w stosunku do oskarżonego szczególnych okoliczności obciążających.

Jako okoliczność łagodzącą potraktował natomiast jego dotychczasową niekaralność.

Wymierzona A. S. kara grzywny za czyn opisany w wstępnej wyroku w wymiarze 90 stawek dziennych po 60 złotych każda jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości czynu. Ponadto z uwagi na możliwości zarobkowe oskarżonego nie jest zbyt wygórowana. W pełni zrealizuje wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sprawiedliwej odpłaty. Uzmysłowi również oskarżonemu, że nie może w sposób bezkarny łamać prawa.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. A. S. posiada źródła dochodu. Nie istnieją przy tym w ocenie Sądu przesłanki określone w art. 624 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przemawiające za zwolnieniem go w całości lub części od ponoszenia przedmiotowych kosztów. Stosownie zaś do treści art. 3 ust. w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z

dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U.83.49.223 z późn. zm.) Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę w wysokości 10 % kwoty orzeczonej wobec niego kary grzywny.